

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Kvetná nedeľa: Služobník Hospodinov (9. 4. 2017)

Matúš 21, 1-9

Keď sa priblížili k Jeruzalemu a prišli do Betfagé pri Olivovom vrchu, poslal Ježiš dvoch učeníkov a povedal im: Chodte do dediny, ktorá je pred vami a hneď nájdete oslicu priviazanú a osliatko s ňou, odviažte a privedte mi ich. A ak by vám niekto hovoril niečo, povedzte, že Pán ich potrebuje a že ich hneď pošle späť. Toto sa stalo, aby sa splnilo slovo prorokovo: Povedzte dcére sionskej: Ajhľa, tvoj kráľ k tebe prichádza krotký, sediac na oslovi a to na osliatku ťažnej oslice. Učeníci šli a urobili, ako im prikázal Ježiš: priviedli oslicu a osliatko a kládli na ne svoje rúcha, i vysadol na ne. A veľký zástup rozprestieral rúcha na cestu, iní sekali ratolesti zo stromov a stlali na cestu. No zástupy, ktoré išli pred Ním a za Ním, volali: Hosana Synovi Dávidovmu! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosana na výsostiach!

Bratia a sestry

Pašiové udalosti, ktoré sme čítali na Smrtnú nedeľu, nás sprevádzali a ukazovali nám na Boží plán spásy, ktorý sa vinie už od prvých stránok Biblie. Počuli sme aj Ježišovu predpoveď utrpenia, ktorej však učeníci nedokázali porozumieť. Dnes sme sledovali druhú časť pašíí, odkedy Pán Ježiš nastúpil svoju poslednú cestu do Jeruzalema.

Keď Ježiš Kristus vzkriesil Lazara z mŕtvych, celá záležitosť urobila ohromný rozruch. Židovská veľrada – synedrium rozhodla o Ježišovej smrti. Vylúčili Ho zo synagóg, čím bol uvrhnutý do stavu bezprávia, bez ochrany. Bola to akási forma zatykača, ktorá bola na Neho vydaná. Na základe toho sa Pán Ježiš utiahol do mestečka Efrajim, ktoré ležalo približne 50 kilometrov od Jeruzalema.

Napriek tomuto exilu prišiel do Jericha, kde uzdravil slepca Bartimaja, rozprával sa s colníkom Zacheom, ktorý v Neho uveril a potom bol pomazaný v mestečku Betánia nardovou masťou. Osada sa nachádzala ako predmestie Jeruzalema na východnom svahu hory Olivovej.

Odtiaľ poslal učeníkov, aby mu priviedli osliatko, ktoré nájdú priviazané pri vchode do dediny. Malo to byť osliatko, na ktorom ešte nikto dovtedy nesedel a oslicu pri ňom. Učeníkom prikázal, ak sa ich niekto bude pýtať, prečo zvieratá odväzujú, majú povedať, že ich potrebuje Pán a potom ich vrátiť.

Príprava na vstup do Jeruzalema sa odohrala pravdepodobne po sobote, čiže v nedeľu ráno. Práve v tento deň si mali izraelské rodiny vybrať veľkonočného baránka, chovať ho až do štvrtka, kedy sa zabije. Pán Ježiš teda v túto nedeľu, ktorú my nazývame Kvetnou, vchádza na osliatku ako veľkonočný baránok, kde sa sám stane obeťou.

Keď priviazali oslicu a osliatko, položili na ne učeníci svoje rúcha a Ježiš si sadol na osliatko. Oslica kráčala vedľa. Preto sme počuli slová: *Ajhľa, tvoj kráľ k tebe prichádza krotký, sediac na oslovi a to na osliatku ťažnej oslice (5. v.).*

Niektorí ľudia sa zvyknú posmievajúť, že Ježiš Kristus vchádzal na takomto ponižujúcom zvierati. Lenže v biblických dobách nepredstavoval osol zviera chudoby, určené na dopravu, ako tomu bolo neskôr. Pôvodne ho používali pri vjazdoch vladárov, slávnostných posloch, ktorí prichádzali s posolstvom pokoja.

Ježiš ako maličký utekal na oslovi, spolu so svojimi pozemskými rodičmi Jozefom a Máriou do Egypta, pred hnevom kráľa Herodesa. Teraz Ježiš kráča slávnostne na tomto zvierati do Jeruzalema. Najprv za ním kráčali Jeho učeníci a niekoľko pútnikov. Postupne ako prichádzali k mestu sa zväčšoval zástup pútnikov. Prestierali Mu na cestu svoje rúcha, sekali palmové ratolesti zo stromu a hádzali ich na cestu. Pútnici začali radostne spievať za všetky zázraky, ktoré videli. Možno sa v zástupe nachádzal aj Bartimajos, posledný človek ktorého Pán Ježiš uzdravil.

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Nadšenie bolo obrovské a spievalo sa podľa židovského spôsobu podobne ako antifóna. Jedni ľudia spievali: *Hosana Synovi Dávidovmu!* Na to druhá skupina pútnikov spievala: *Hosana na výsostiach.* Opäť prvá skupina davu spievala: *Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom.* Na to spevom odpovedali ďalší pútnici: *Hosana na výsostiach!*

Slová HOSANA sú odvodené od hebrejského HOŠIANA, čo znamená výzvu k modlitbe. Touto prosbou chceli židia vyjadriť svoju túžbu: „Pomôž Hospodine, Synovi Dávidovmu ako prichádzajúcemu Mesiášovi“.

Bratia a sestry, pred týždňom som sa zúčastnil kajúcej tryzny v levickej synagóge. Bola to udalosť, ktorá nenechala žiadne oko suché. Prežil som na tom mieste niekoľko zaujímavých akcentov. Boli tam prítomní mnohí rabíni. Hlavný židovský rabín na záver odriekal Áronovské požehnanie v hebrejčine. Sám som sa v duchu ponoril do biblického sveta, o ktorom tak často hovoríme. Nachádzal som sa v priestoroch synagógy, ktorá pôvodne slúžila ako priestor stretávania sa židov. Obklopovali ma židovské hviezdy na stenách. Židia sú vlastne naši starší bratia vo viere. Pán Ježiš prišiel práve do tohto vyvoleného národa. Rozprával po hebrejsky. Pravidelne každú sobotu navštevoval priestor synagógy v Nazarete, kde vyrastal, alebo synagóg na iných miestach. Dokonca prví kresťania, keď sa začali schádzať, dialo sa tak práve v priestoroch židovských synagóg. Priestor tejto levickej synagógy na mňa teda dýchal biblickou históriou.

Ďalší zaujímavý rozmer, ktorý som si uvedomil, bolo slávenie pôstu spoločne so židmi. Doteraz som to nikdy v živote neprežil a ani neviem, či ešte niekedy budem mať k tomu príležitosť. Ale keď kresťanská cirkev spolu s vyvoleným národom slávil pôst, to bol silný moment v mojom osobnom živote.

Tak sme teda sedeli v tejto synagóge dve skupiny. Boží vyvolený izraelský národ, ktorý dodnes neprijal Mesiáša. A na druhej strane Boží národ kresťania, ktorí Mesiáša poznali a prijali. Táto skutočnosť nás však nemôže priviesť k pýche, pretože apoštol Pavol, ktorý bol židom, ktorý uveril v Krista, k tejto téme hovorí: *Čiastka Izraela sa stala zatvrdilou dovtedy, kým nevojde plnosť pohanov. A tak celý Izrael bude spasený (R 11, 25-26).*

Vráťme sa k Ježišovmu vjazdu do Jeruzalema. Radovali sa, jasali tie mnohé davy pútnikov. Ale o niekoľko dní nato Ho väčšina opustila. Je to obraz našej kresťanskej viery. Pán Ježiš chce vojsť ako kráľ slávy do nášho srdca, aby v ňom urobil niečo nové a požehnané. Naše srdce musí byť však celé odovzdané do Božích rúk. Viera nemôže byť dobrá pre chvíle pohody, ale aj vtedy, keď nás to niečo stojí, keď musíme prežívať pre meno Krista aj prenasledovanie, aj nepochopenie, aj posmešky, aj ďalšie veci.

Pán Ježiš chce vstúpiť, vchádza. Nikdy nie je na to neskoro. Nedávno som prežil skutočnosť, ako človek, ktorý celý život odmietal Krista, vo veku 88 rokov uveril a stal sa Božím dieťaťom. Bol som vtedy pritom, stalo sa tak v jednom domove dôchodcov a tento pán odvetu pravidelne prichádza na služby Božie, ktoré tam konáme. Bol to pre mňa silný moment, keď Pán Ježiš vošiel do srdca tohto človeka a zmenil ho na nepoznanie.

Zla vo svete vždy bolo dosť. Ani pred sto rokmi neboli ľudia anjelmi, veď dokázali rozpútať dve svetové vojny. V levickej synagóge sme pred týždňom na kajúcej tryzne vyznávali hriechy našich predkov, ktorí dopustili holokaust a v ňom smrť mnohých ľudí, od tých najmenších až po starcov a starenky stojacich pred hrobom. Priestory levickej synagógy boli v tom opäť symbolické, pretože tesne pred transportom do Osvienčimu sa tam zhromaždili židia a spolu sa v modlitbách odovzdávali do Božích rúk, nevediac že ich čaká istá smrť. Často až žasneme, ako takéto niečo mohli ľudia dopustiť. Pozrite sa však na svet, v ktorom žijeme, ktorý nás obklopuje. Koľko zla je medzi nami. Koľko pokrivených vzťahov. Každý za všetkým vidí iba peniaze. Pýta sa: Čo budem mať z toho? Sláva, moc a kariéra idú aj cez ľudské mŕtvolky. Dnes sa ľudia ako keby už ani nevedeli poriadne a pekne

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

porozprávať. Už v bežnej komunikácii sa snaží jeden druhého ponížiť slovami a ukázať mu, akým je chudákom. Preto som presvedčený, že keby sa mal dnes zopakovať holokaust, tak by to ľudstvo bolo opäť schopné urobiť.

Preto potrebujeme, aby ľudia nežili svoj vzťah s Bohom formálne ale aby prežívali Jeho reálnu blízkosť vo svojom živote. Nielen v kostole, ale každého jedného dňa. Aby si uvedomovali, že Ježiš je súčasťou môjho života, mojich myšlienok, slov a skutkov.

Keď si pustíte správy v televízii, všade je plno násilia. Na spomínanej kajúcej tryzne bol reportér z Markízy, ktorý robil priamy vstup pre večerné spravodajstvo. Po skončení všetkého sa ostal rozprávať s niektorými kresťanmi. Hovoril o prázdnote svojho života. Preto sa za neho modlili a on začal otvárať svoje srdce pre kráľa Slávy, ktorý doň vošiel. Nastal zázrak znovuzrodenia pre jedného frustrovaného televízneho redaktora. Aj takýto dopad mala tryzna v synagóge pred týždňom.

Keď sa pozrieme okolo seba, bolí nás, keď mnohí ľudia sú iba formálnymi kresťanmi a ďalší vieru v akejkolvek forme odmietajú. Preto je skutočne veľmi dôležité, aby sme sa modlili za naše mesto, v ktorom žijeme. Aby Pán Ježiš vošiel do srdc mnohých ľudí a zmenil ich svojou láskou. Musíme horieť ako živá pochodeň viery, ktorou budeme zapalovať ľudí okolo seba. Lenže čo tomu bráni? Je to ľudský hriech. Hriech a nesprávne konanie. Pán Boh hovorí v 2. M 20: *Lebo ja som Hospodin, Boh horliaci, ktorý trestám nepravosť otcov na synoch, do tretieho a štvrtého pokolenia tých, ktorí ma nenávidia a preukazujem milosť tisícom tých, ktorí ma milujú a zachovávajú moje prikázania.*

Boh trestá nepravosti do niekoľkých pokolení. Tieto nevyznané hriechy visia nad nami, nad naším mestom ako kliatba. Preto je tu toľko siekt, okultizmu, klinika, na ktorej sa vykonáva najväčšie množstvo interrupcií na Slovensku a podobne. Ako sa dá zlomiť moc kliatby? Jediné tým spôsobom, keď vyznáme previnenia našich predkov a poprosíme Boha o odpustenie. Moc kliatby je vtedy zlomená a nastupuje na jej miesto Božie požehnanie, ktoré sa nesie až do tisíceho pokolenia. Vtedy vchádza Pán Ježiš do ľudských srdc, odstraňuje duchovnú temnotu a napĺňa toto miesto svojím uzdravujúcim požehnaním.

Práve preto sme sa pred týždňom modlili v synagóge, aby Hospodin odpustil všetky zverstvá, ktoré naši predkovia popáchali na židovskom obyvateľstve v našom meste počas 2. svetovej vojny. Lenže tých duchovných poviazaností je oveľa viac. Pretože sa tu udialo v minulosti veľa nepravostí. Chcem vás teda povzbudiť, aby ste sa na svojich osobných modlitbách viac modlievali za duchovné prebudenie v našom meste. Povzbudzujem vás, aby ste sa na biblických skupinkách, ktoré sa stretávajú v týždni tiež viac modlili za naše Levice. Ak Vám túto túžbu Boh vloží na srdce, pred niekoľkými týždňami vznikla ekumenická modlitebná skupinka zložená z členov z rôznych kresťanských spoločenstiev. Táto skupinka sa schádza každý týždeň s jediným cieľom a tým sú modlitby za naše mesto.

Kristus Pán tu teda stojí, sediac na pomyselnom oslíkovi a chce vojsť do našich životov. Ale dovolíme Mu to? Dovolíme, aby vošiel do našich manželstiev a rodín a mal v nich rozhodujúce miesto? Dovolíme, aby vošiel do našich príbytkov, do škôl, na pracoviská, do našej spoločnosti?

On sa násilne nikam nevláme. On pokorne stojí a čaká, kto Ho vpustí dovnútra. Ako Kráľ pokoja priniesol Boží pokoj a lásku na uzdravenie našich medziľudských vzťahov, prinášajúc zmysel života pre každého človeka.

Amen.